

ning. I Henshold hertil vil der blive gjort fornøden Indstilling.

Hvad angaaer Grundskatten, findes Intet ved det foreslaaede at erindre; men efter den store Betydning, den i § 12 foreslaaede Klassifikation af Grundene kan erholde, naar f. Ex. en Verubane eller andet Saadant aldeles forandrer Forholdene i Byen, anseer Udvalget det utvivlsomt, at der for saadanne Tilfælde maa holdes en lettere Afgang aaben til at faae Uligheden rettet, hvilket antages at kunne skee, naar Indenrigsministeriet, efter Indstilling af Kommunalbestyrelsen, i de ophyste Omstændigheder dertil finder tilstrækkelig Grund.

Udvalget agter derfor at indstille, at der til Slutningen af § 15 føies:

„Dog kan den i § 12 ommeldte Klassifikation af Grundene, i Anledning af væsentlige Forandringer i Kjøbstadens Næringsforhold, forandres, naar dette, efter Kommunalbestyrelsens Indstilling, bifaldes af Indenrigsministeriet.“

ad § 16.

Herved findes ei videre at bemærke, end at da Forholdene i Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstæder ere i flere Henseender forskellige, maa Udvalget ansee det for rettest, at Ordet „overeensstemmende“ i næstsidste Linie ombyttes med: „i Lighed“.

ad § 17.

Mod selve Paragraphens Bestemmelser findes Intet at erindre, hvorimod Udvalget ikke anseer det helbigt, at der nu alt udtales, paa hvilken Maade der paa et senere Tidspunkt skal indtræde Forandring i Betingingen af de personelle Skatter; det mener, at Spørgsmaalet herom, naar den Tid kommer, bør kunne behandles frit, og foreslaaer derfor, at i 2det Affnit Ordene:

„Indtil en Indkomstskat, i Lighed med den ved Lov af 19de Febr. 1861 for Staden Kjøbenhavn indførte, paabydes ved Lov“

udgaae, og istedet sættes:

„Indtil videre“.

ad § 18.

At nærværende Lov, med de nødvendige i Paragraphen forbeholdte Modifikationer, finder Anvendelse paa de i 1ste Affnit nævnte Steder, finder Udvalget Intet at erindre imod; men det skjønner ikke rettere, end at der, hvad ogsaa af Indenrigsministeren er indrømmet, mangler en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til de større eller mindre Landdistrikter, som flere Steder ere henlagte under Kjøbstæder, hvis Kirke Beboerne søge og hvis Skole- og Fattigvæsen de i Reglen ere deelagtige i, medens de øvrige Forhold i Byerne ere dem udedkommende.

Da disse Forhold ere yderst forskellige, ansees det ikke gjørligt derom at give en almindelig Regel, og det saameget mindre, som det ikke er nærværende Lovs Hensigt at bevirke Forandring eller Gensartethed i disse Forhold, og Udvalget anseer det derfor rigtigst, at det udtales, at disse Forhold blive uforandrede saaledes, som de paa ethvert Sted have udviklet sig.

Det forekommer derfor Udvalget at være meest passende, at de stilles i Modsetning til de Steder, der uden at være Kjøbstæder dog skulle være under Lovens Omraade, og det agter derfor at foreslaae, at i første Linie Ordene:

„Nærværende Lov finder Anvendelse paa“
udgaae, og istedet sættes:

„Denne Lov skal ogsaa gjælde for“,

samt at der efter 1ste Affnit tilføies:

„Derimod finder den ingen Anvendelse paa de med Kjøbstæder forbundne Landsfogne, men disses Bidrag til visse fælles Udgifter blive at ligne og at optræde overeensstemmende med de hidtil paa ethvert Sted gjældende Regler, samt derefter at indbetale i Ræmmerkassen.“

Naar denne Mellemsetning indstyttes, forekommer det imidlertid Udvalget, at Resten af Paragraphen helst maa udgjøre en ny Paragraph; og det foreslaaer derfor en § 19, saaledes, at den istedetfor Ordet: „den“ begynder med Ordene:

„Nærværende Lov træder“ o. s. v. uforandret til Enden.